

Janček pak je s potrtem srcem čakal, kdaj bo njegova ljubljenska smuknila skozi okno.

Ko je senica zopet priletela nazaj na okno, ni nikakor mogla verjeti, ali je res ali se ji le sanja, da je okno odprto. Obrnila se je še jedenkrat nazaj v sobo, in Jančku se je zdelo, da se mu zahvaljuje za vse dobre in mu kliče v slovo: Z Bogom! Nato je skočila na okrižje mej oknom in prav veselo zapela: „činčara, cefii, cefii“, in odletela je na jablan, kjer sta se s sestrico iskreno pozdravili . . .

Janček pak je stopil k oknu in s solznimi očmi zrl za svojo ljubljenco in zopet potegnil z rokavom preko očíj . . .

Senici sta se parkrat zazibali na vejici in potem pa odfrčali z jablane po vrtu in Jančku izpred očíj . . .

Aleksij Andrejev.

Marijine hčerke.

Na hribčku tam zelenem
So deklice vesele
Na rahlo sedle travico
In radostno zapele:

„Majnik, ah pridi,
Cvetja nam daj,
Srčno veselje
Deli nam zdaj!

Trate in loge
S cvetjem pokrij,
Gore v zeleno
Krilce zavij!

Me pa zapele
Bomo na glas,
Saj je Marijin
Radostni čas.

Cvetke nabrale
Bomo krasne
V vence povile
V šopke lepé,

Dale Mariji
Bomo jih v dar
In okrasile
Marijin oltar . . .“

In majnik se je vzbudil,
Oblekel v cvet naravo,
In hčerke svoji Materi
Prepévale so slavo.

Aleksij Andrejev.

